

СВИРИ «БАРШАЙ»

Това бе музициране от най-висш тип, където изразните средства престават да впечатляват, защото се превръщат в съдържание. В изпълнението на московските гости оставаше само „чистата музика“ — непосредствено бликаща, моделирана с такава лекота и прецизност от диригента Рудолф Баршай, че получаваше скулптурна релефност. Симфонично мощен в силни динамики (пет първи цигулки звучаха като дванадесет!) и с филигранно изваяни фрази в едва доловимо „пианисимо“, непоклатимо ритмичен, темброво неизчерпаем, брилятно виртуозен и в най-трудни пасажии, с огромен запас от щрихи... и винаги с пределно съсредоточена мисъл и максимална всеотдайност на всеки оркестрант! Тая кратка характеристика на съветския оркестър не би могла да обхване атмосферата на всяка отделна пиеса, защото изкуството на „баршаевци“ изисква специален естетически анализ. В първия си концерт те демонстрираха три различни стила на трима велики композитори — Бах, Хайди, Прокофиев, и всеки един от тях бе истинска показна лекция.

Великолепно овладяната звучност на Симфония № 44 от Хайди бе подчинена на едно по-рафинирано схващане за Хайдновата жизненост.

Концертът за пиано и оркестър от Револ Бунин, изпълнен от автора, направи добро впечатление — предимно с втората си, лирична част. Съвременният език на творбата не навсякъде има внушително емоционално покритие.

„15-те мимолетности“ на Прокофиев бяха изпълнени със зашеметяващи нюанси и най-изтънчена звукова палитра. И всеки един от тия музикални бисери носеше не само капризното хрумване на автора, но и богато душевно настроение, без което биха се превърнали в низ от виртуозни етюди...

Бранденбургски концерт № 3 от Бах прозвуча в „заковано темпо“ от първия до последния такт. И в тия метрономни граници бе изградена полифоничната тъкан на пиесата. Но това не бяха „майсторски противопоставени гласове“, плод на архитектурни увлечения, а жизнена, стихийно увличаща музика, която спонтанно намира строгите си форми.

Вторият концерт на Московския камерен оркестър представи за първи път в Русе „Изкуство на фугата“ от Бах, и то в един превъзходен вид, който превърна „теоретичните уроци“ в монументално художествено произведение. Най-характерното в изпълнението бе непрекъснатото течащата полифония, осъществена с богати динамични и темброви отсенки, но в рамките на строгите контрапунктични контури. Емоционалната топлина идваше от звуковата нюансировка и осмислянето на преплитащите се теми. Те звучаха не като теоретично онагледяване, а като израз на богата творческа мисъл, на един силен дух, който търси в сложността на музикалния израз проекцията на своя величав хуманизъм!

НИКОЛА БОЗДУГАНОВ